

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7599/2023
22.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Татјана Танасковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Перовић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Снежана Марић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2242/22 од 22.09.2022. године, у седници већа одржаној 22.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2242/22 од 22.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена и неблаговремена, допуна ревизије тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2242/22 од 22.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ББ из ... за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2242/22 од 22.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2209/16 од 15.12.2021. године, у ставовима првом, другом, трећем и четвртом изреке, којима је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да су ништави Уговор о поклону Опу 872-2015 од 14.09.2015. године и Уговор о поклону Опу 1225-2015 од 01.12.2015. године, одбијен као неоснован предлог тужиоца да се одреди привремена мера обезбеђења, те да се забрани туженом ВВ да прода, заложити или на други начин располаже двособним станом бр. ..., површине 57 м², на првом спрату зграде у Београду, у улици ... бр. ..., на кат.парц.бр. ..., уписан у ЛН бр. .. КО Савски венац и да се наложи Служби за катастар непокретности Савски венац да у регистру непокретности изврши забележбу постојања привремене мере и обавезан

тузилац да туженом ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 298.500,00 динара, а туженом ВВ у износу од 334.538,25 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог ББ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и неблаговремену допуну ревизије лично.

Тужени ББ је поднео одговор на ревизију и допуну ревизије.

Испитујући добијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ББ је стан, који је предмет спорних уговора о поклону, наследио од свог оца пок. ГГ решењем Другог општинског суда у Београду О 846/05 од 11.05.2005. године. Након што му је преминула мајка 2005. године, када је остао и без посла, тужени ББ је ступио у контакт са ДД, власником погребног предузећа, које је обавило погребне услуге када је преминула мајка туженог и понуђено му је да ради у радионици погребне опреме. ДД је заједно са ЂЂ у намери прибављања противправне имовинске користи за ЕЕ (супругу ДД) туженог ББ силом и озбиљном претњом приморао да 29.09.2005. године закључи и пред судом овери уговор о поклону $\frac{1}{2}$ стана у корист ЕЕ. Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К 4918/10 од 07.10.2013. године ДД и ЂЂ су оглашени кривим због извршења кривичног дела изнуде и изречена им је условна осуда. У том кривичном поступку је као сведок саслушан ЖЖ, кога је тужени ББ познавао из виђења и коме се пожалио, а који је уз помоћ НН лица употребио фалсификовану личну карту туженог ББ када је у Петом општинском суду у Београду закључио и оверио уговор о купопродаји стана Ов 23978/05 од 15.11.2005. године, на ком се налази фалсификовани потпис туженог ББ као продавца, што је утврђено графолошким вештачењем, услед чега је правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 12571/15 од 20.04.2017. године утврђено да је овај уговор ништав и обавезан ЖЖ да се са свим лицима и стварима исели из стана.

Кривични поступак покренут против ЖЖ због кривичног дела фалсификовање исправе је окончан пресудом Другог основног суда у Београду К 4390/11 од 19.05.2015. године, којом је према њему одбијена оптужба због наступања застарелости кривичног гоњења. У међувремену је ЖЖ, као продавац, станом располагао у корист ЗЗ, као купца, Уговором о купопродаји овереним пред судом Ов 7857/06 од 06.07.2006. године, а потом ЗЗ, као продавац, у корист тужиоца, као купца, уговором о купопродаји непокретности овереним оред судом Ов 18592/07 од 10.09.2007. године. Тужени ББ је након што је инициран кривични поступак против ЖЖ, а затим и парнични поступак за утврђење ништавости уговора о купопродаји Ов бр. 23978/05 од 15.11.2005. године, стан спорним уговорима о поклону Опу 872-2015 од 14.09.2015. године и Опу 1225-

2015 од 01.12.2015. године, поклонио туженом ВВ, кога познаје од 1981. године, а у знак захвалности за сву помоћ коју му је пружио, који је по основу наведених уговора своје право својине уписао у јавне књиге.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су применом материјалног права из одредби чл. 20. и 33. Закона о основама својинско-правних односа, члана 103. Закона о облигационим односима, као и правила из параграфа 561.-568. Српског грађанског законика, који се примењује на основу Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године и за време непријатељске окупације ("Службени лист ФНРЈ", бр. 86/46....96/47) оценили да тужбени захтев за утврђење ништавости уговора о поклону закључених између тужених није основан.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Стан који је предмет спорних уговора о поклону тужени ББ је наследио од свог оца, а након што је претрпео насиље и принуду од стране ДД и ЂЂ да закључи и пред судом овери уговор о поклону $\frac{1}{2}$ стана у корист ЕЕ, супруге ДД, преварен је и од стране познаника ЖЖ, који је у својству купца, на основу фалсификоване личне карте и фалсификованог потписа туженог ББ, као продавца, закључио и оверио уговор о купопродаји стана Ов 23978/05 од 15.11.2005. године, који уговор је правноснажном пресудом утврђен ништавим.

Тужени ББ је након што је инициран кривични поступак против ЖЖ и парнични поступак за утврђење ништавости уговора из 2005. године, одлучио да стан поклони туженом ВВ, што је учинио спорним уговорима о поклону из 2015. године, закљученим у знак захвалности према поклонопримцу, у законом прописаној форми, овереним од стране јавног бележника. Као такви, ови уговори нису противни принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима и по оцени Врховног суда нема услова за утврђење њихове ништавости у смислу члана 103. Закона о облигационим односима, тим пре што за своје тврдње да су уговори о поклону закључени без битног елемента- воље (*animus donandi*), односно да се ради о симулованом правном послу, као и да су тужени закључењем уговора о поклону поступали несавесно чинећи кривично дело, тужилац није приложио ни предложио правно релевантне доказе.

Тужилац неосновано тврди да је спорним уговорима о поклону закљученим између тужених, располагао станом чији је он власник. Наиме, иако су спорни уговори о поклону закључени 2015. године, по основу којих је тужени ВВ своје право својине уписао у јавне књиге, односно закључени након што је тужилац у својству купца 2007. године закључио уговор о купопродаји стана са ЗЗ као продавцем (а који је претходно 2006. године у својству купца уговор о купопродаји стана закључио са ЖЖ као продавцем), тужилац је закључењем уговора о купопродаји стана стекао само правни основ за стицање права својине (*iustus titulus*), али не и право својине на стану које се стиче тек уписом права у катастру непокретности, какав захтев тужилац није поднео након закључења уговора, већ тек 2016. године, када је стекао сазнање за спорне уговоре о поклону и већ извршен упис права својине на стану у корист ВВ. Ни утврђењем ништавости спорних уговора о поклону тужилац не би стекао правни основ за упис свог права својине у јавне књиге, јер је правноснажном пресудом утврђена

ништавост уговора о купопродаји стана закљученог 2005. године између туженог ББ и ЖЖ, која делује *ex tunc*, односно од дана закључења уговора, услед чега је прекинут правни след у стицању права својине на стану са туженог ББ на правне следбенике ЖЖ, ЗЗ и коначно на овде тужиоца. У време закључења спорних уговора о поклону 2015. године нису били испуњени ни услови да тужилац стекне право својине на стану по основу одржаја на стану, јер до тада није имао савесну и закониту државину стана у периоду од 10 година, односно савесну државину у периоду од 20 година, пошто је уговор закључио 2007. године.

У ситуацији каква је у конкретном случају, тужиоцу евентуално стоји на располагању, у посебној парници, облигационоправни захтев усмерен према свом уговарачу коме је исплатио купопродајну цену стана.

Осталим наводима ревизије тужилац понавља наводе истакнуте у жалби. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужиоца који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене допуне ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да је недозвољена.

Према одредби члана 85. став 7. ЗПП странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат. Одредбом члана 410. став 2. тачка 2. ЗПП је прописано да је ревизија недозвољена ако није изјављена преко пуномоћника адвоката, изузев када је странка адвокат.

Поред наведеног, према члану 403. став 1. ЗПП против правноснажне пресуде донете у другом степену странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде.

У конкретном случају, тужилац је преко тадашњег пуномоћника Татјане Танасковић, адвоката из ..., примерак другостепене пресуде примио 07.11.2022. године, па је задњи дан рока за изјављивање ревизије и допуне ревизије био 07.12.2022. године (среда). Како је тужилац допуну ревизије против другостепене пресуде изјавио лично 10.01.2023. године, то је допуна ревизија тужиоца недозвољена и неблаговремена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Туженом ББ не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију и на допуну ревизије није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**